

LATVIJAS REPUBLIKAS SATVERSMES TIESA

SPRIEDUMS

LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā 2000. gada 27. jūnijā

Lietā nr. 2000-05-05

Latvijas Republikas Satversmes tiesa šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētājs Aivars Endziņš, tiesneši Ilma Čepāne, Romāns Apsītis, Juris Jelāgins, Andrejs Lepse, Ilze Skultāne un Anita Ušacka,

ar tiesas sēdes sekretāri Lindu Vīnkalnu,

piedaloties pieteikuma iesniedzēja – divdesmit viena septītās Saeimas deputāta – Ingrīdas Ūdres, Imanta Stirāna, Andra Bērziņa, Jevgenijas Stalidzānes, Raimonda Paula, Romāna Mežecka, Silvijas Dreimanes, Gundara Bojāra, Jāņa Lejas, Rišarda Labanovska, Egila Baldzēna, Osvalda Zvejsalnieka, Leona Bojāra, Violas Lāzo, Aijas Barčas, Pētera Salkazanova, Jāņa Čevera, Valda Lauska, Arņa Kalniņa, Oskara Grīga, Imanta Burvja – pārstāvim zvērinātam advokātam Aigaram Lūsim

un amatpersonas, kas izdevusi aktu, kurš tiek apstrīdēts, – Ministru prezidenta – pārstāvim Valsts civildienesta pārvaldes priekšnieka vietniekam Mārim Knokam,

pamatojoties uz Latvijas Republikas Satversmes 85. pantu, Satversmes tiesas likuma 16. panta 5. punktu un 17. panta trešās daļas 3. punktu,

Rīgā 2000. gada 13. jūnijā atklātā tiesas sēdē izskatīja lietu

„Par Ministru prezidenta 2000. gada 15. februāra rīkojuma nr. 51 „Par disciplinārlietas ierosināšanu pret Valsts kancelejas direktoru A. Vītolu”

atbilstību Ministru kabineta iekārtas likuma 32. pantam, likuma „Par valsts civildienestu” 1. panta trešajai un ceturtajai daļai un 58. panta pirmajai daļai”.

Satversmes tiesa

konstatēja:

1998. gada 20. maijā Ministru kabinets, ievērojot Ministru prezidenta Guntara Krasta ieteikumu, izdeva rīkojumu nr. 247 „Par A. Vītoli”, ar kuru Alvis Vītols tika iecelts Valsts kancelejas direktora amatā.

2000. gada 15. februārī Ministru prezidents Andris Šķēle, uzskatīdams, ka, izbūvējot atpūtas telpas Valsts kancelejas ēkā un slēpjot šo faktu, ir nepamatoti tērēti valsts budžeta līdzekļi un pārkāpti likumi „Par valsts budžetu”, „Par budžetu un finansu vadību”, „Par valsts civildienestu” un citi normatīvie akti, izdeva rīkojumu nr. 51 „Par disciplinārlietas ierosināšanu pret Valsts kancelejas direktoru A. Vītoli”.

2000. gada 15. februārī Valsts kancelejas direktors Alvis Vītols informēja Ministru prezidentu Andri Šķēli par to, ka minētais rīkojums ir pretrunā ar Valsts kancelejas nolikuma 23. punktu.

Ministru kabinets 2000. gada 15. februāra sēdē pieņēma zināšanai Ministru prezidenta Andra Šķēles sniegto informāciju par disciplinārlietas ierosināšanu pret Valsts kancelejas direktoru Alvi Vītoli un viņa atstādināšanu no amata uz disciplinārlietas izmeklēšanas laiku [Ministru kabineta 2000. gada 15. februāra sēdes protokollēmums (prot. nr. 8, 1. §) „Par Valsts kancelejas direktoru”; turpmāk – Protokollēmums]. Turklāt Ministru kabinets uz disciplinārlietas izmeklēšanas laiku Valsts kancelejas direktora pienākumus uzdeva pildīt Juridiskā departamenta vadītājai Agnesei Kveskai.

2000. gada 14. martā Ministru kabinets, pamatojoties uz Valsts civildienesta pārvaldes 2000. gada 13. marta lēmumu nr. 14 „Par A. Vītola darbības izvērtēšanu”, izdeva rīkojumu nr. 120 „Par A. Vītola atlaišanu no Valsts kancelejas direktora amata”, kā arī atzina par spēku zaudējušu Ministru

kabineta rīkojumu, ar kuru Alvis Vītols tika iecelts Valsts kancelejas direktora amatā.

Pieteikuma iesniedzējs pieteikumā lūdz Satversmes tiesu atzīt Ministru prezidenta 2000. gada 15. februāra rīkojumu nr. 51 „Par disciplinārlietas ierosināšanu pret Valsts kancelejas direktoru A. Vītolu” (turpmāk – apstrīdētais akts) par neatbilstošu Ministru kabineta iekārtas likuma 32. pantam, likuma „Par valsts civildienestu” (turpmāk – Civildienesta likums) 1. panta trešajai un ceturtajai daļai un 58. panta pirmajai daļai, Ministru kabineta 1994. gada 8. novembrī apstiprinātā Valsts kancelejas nolikuma (turpmāk – Nolikums) 23. punktam un Ministru kabineta 1996. gada 30. aprīļa noteikumu nr. 160 „Ministru kabineta iekšējās kārtības un darbības noteikumi” (turpmāk – Noteikumi nr. 160) 157. punktam.

Pieteikumā iesniedzējs norāda, ka saskaņā ar Ministru kabineta iekārtas likuma 32. pantu Valsts kancelejas direktoru ieceļot amatā uz valsts civildienesta likuma pamata. Civildienesta likuma 1. panta trešajā daļā esot noteikts, ka Valsts kanceleja ir valsts civiliestāde. Tā paša likuma 58. pants paredzot, ka valsts civiliestādes vadītājs disciplinārpārkāpuma gadījumā uz dienesta izmeklēšanas laiku varot atstādināt ierēdni no dienesta pienākumu izpildes. Saskaņā ar Civildienesta likuma 1. panta ceturto daļu valsts civiliestādes vadītājs esot likumā noteiktajā kārtībā ieceltais jebkuras valsts civiliestādes vadītājs vai institūcija, kas ir tiesīga iecelt amatā un atbrīvot no amata vai atstādināt no amata ierēdni.

Savukārt Noteikumu nr. 160 157. punktā noteikts, ka Valsts kancelejas direktoru ieceļ amatā un atbrīvo no amata Ministru kabinets. Analogiska norma esot ietverta Nolikuma 23. punktā, kurā vēl papildus noteikts, ka Valsts kancelejas direktora iecelšana amatā un atbrīvošana no amata notiek ar Ministru kabineta rīkojumu pēc Ministru prezidenta ierosinājuma.

Pieteikumā uzsvērts, ka Alvis Vītols Valsts kancelejas direktora amatā esot iecelts ar Ministru kabineta rīkojumu. Ministru prezidents neesot bijis tiesīgs izdot rīkojumu par Alva Vītola atstādināšanu no amata, jo tā esot Ministru kabineta kompetence.

Bez tam pieteikumā norādīts, ka Valsts kancelejas direktors par apstrīdētā akta neatbilstību Nolikuma 23. punktam 2000. gada 15. februārī esot informējis Ministru prezidentu, tomēr rīkojums neesot ticis atcelts.

Tiesas sēdē pieteikuma iesniedzēja pārstāvis zvērināts advokāts Aigars Lūsis prasījumu uzturēja un uzsvēra, ka būtiskākais uzdevums esot noskaidrot, kurš subjekts ir kompetents lemt par Valsts kancelejas direktora atstādināšanu no amata uz disciplinārlietas izmeklēšanas laiku. Valsts kancelejas direktors esot visaugstākā ranga ierēdnis, kuru ieceļ amatā un atbrīvo no amata ar Ministru kabineta rīkojumu, un Ministru prezidenta viedoklim varot būt tikai ierosinošs raksturs.

Pieteikuma iesniedzēja pārstāvis norādīja, ka Valsts kancelejas direktors reāli no amata ticis atstādināts ar apstrīdēto aktu, un izteica viedokli, ka nevienā no spēkā esošajiem tiesību aktiem neesot minēts, ka Valsts kancelejas direktoru no amata varētu atstādināt ar Ministru kabineta protokollēmumu. No Protokollēmuma satura esot redzams, ka tas nav koleģiālas institūcijas lēmums, jo Ministru kabinets esot pieņēmis zināšanai faktu par apstrīdētā akta izdošanu. Tādējādi Protokollēmuma pirmajam teikumam esot tikai informatīvs raksturs.

Ministru prezidenta atbildes rakstā apgalvots, ka nepamatots esot pieteikumā paustais uzskats, ka Ministru kabinets lēmumu par Valsts kancelejas direktora atstādināšanu no amata neesot pieņēmis.

Atbildes rakstā norādīts, ka Ministru kabinets, pieņemot Protokollēmumu, kas saskaņā ar Noteikumu nr. 160 10. punktu ir saistošs Valsts kancelejas direktoram un citām valsts institūciju amatpersonām, esot akceptējis Ministru prezidenta rīcību – disciplinārlietas ierosināšanu pret Valsts kancelejas direktoru Alvi Vītoli – un pieņēmis lēmumu par Alvja Vītola atstādināšanu no amata, kā arī uzdevis pildīt Valsts kancelejas direktora pienākumus Juridiskā departamenta vadītājai Agnesei Kveskai.

Bez tam, pamatojoties uz Ministru kabineta 1994. gada 16. augustā Satversmes 81. pantā noteiktajā kārtībā izdoto noteikumu nr. 158 „Par ierēdņu disciplinārsodiem” (turpmāk – Disciplinārsodu noteikumi) 9. pantu un Ministru kabineta 1995. gada 13. jūnija noteikumu nr. 154 „Administratīvo aktu procesa

noteikumi” 70. punktu, izteikts viedoklis, ka līdz ar Ministru kabineta 2000. gada 14. marta rīkojuma nr. 120 „Par A. Vītola atlaišanu no Valsts kancelejas direktora amata” izdošanu apstrīdētais akts esot zaudējis spēku. Tāpēc tā atcelšana neesot lietderīga.

Tiesas sēdē Ministru prezidenta pārstāvis Māris Knoks uzsvēra, ka lietā galvenais esot noskaidrot, vai Ministru prezidentam šajā situācijā esot bijušas tiesības aktīvi rīkoties un vai Ministru kabinets konkrētajā gadījumā tiešām nav pieņēmis nekādu lēmumu.

Ministru prezidenta pārstāvis izteica viedokli, ka Ministru prezidentam saskaņā ar Nolikuma 23. punktu esot pienākums aktīvi rīkoties, ne tikai iesakot kandidatūru Valsts kancelejas direktora amatam, bet arī dodot impulsu disciplinārlietas ierosināšanai. Ar apstrīdētā akta izdošanu Nolikums neesot pārkāpts, jo Ministru prezidentam neesot bijis iespējams reaģēt citādi. Apstrīdētajam aktam šajā gadījumā esot ieteikuma raksturs. Noteikumos nr. 160 aprakstītā kārtība pēc jēgas uz šo gadījumu neesot attiecināma, jo Ministru prezidentam kā tiešajam vadītājam citu amatpersonu piekrišana neesot jāprasa. Te jāņemot vērā Disciplinārsodu noteikumi, kuru mērķis esot efektīvi novērst pārkāpumu, nekavējoties ierosinot lietu, kas arī reāli ticis panākts.

Māris Knoks uzsvēra, ka Protokollēmumā noteiktais uzdevums Juridiskā departamenta vadītājai Agnesei Kveskai uz disciplinārlietas izmeklēšanas laiku pildīt Valsts kancelejas direktora pienākumus esot Ministru kabineta lēmums. No tā esot redzams, ka Ministru kabinets piekrīt disciplinārlietas ierosināšanai un ka Valsts kancelejas direktora pienākumi jāveic kādai citai personai, nevis Alvim Vītolam. Disciplinārlietas sakarā šis lēmums esot bijis pamats turpmākajai rīcībai – līdz pat Alvis Vītola atlaišanai no amata. Tādējādi Protokollēmums konkrētajā gadījumā saturiski pielīdzināms rakstveida rīkojumam.

Turklāt visas iesaistītās amatpersonas esot sapratušas Ministru kabineta gribu, kas ietverta Protokollēmumā, – Agnese Kveska esot sākusi pildīt Valsts kancelejas direktora pienākumus, bet Alvis Vītols nākamajā dienā uz Valsts kanceleju kā uz savu darba vietu vairs neesot nācis.

Bez tam Ministru prezidenta pārstāvis norādīja, ka normatīvajos aktos neesot precīzi noteikta procedūra, kā rīkoties konkrētajā gadījumā. Gan Ministru prezidents, gan Ministru kabinets izteikuši savu gribu saskaņā ar tiesību normās noteikto mērķi – novērst prettiesisku darbību. Šī griba esot darīta zināma adresātam, kas to esot sapratis. Līdz ar to Ministru prezidents un Ministru kabinets esot rīkojušies tiesiski.

Ministru prezidenta pārstāvis izteica viedokli, ka apstrīdētais akts esot zaudējis spēku Protokollēmuma pieņemšanas brīdī. Savukārt līdz ar Alvja Vītola atlaišanu no amata Protokollēmums par atstādināšanu no amata esot bijis izpildīts un zaudējis spēku.

Tiesas sēdē uzaicinātais liecinieks Alvis Vītols paskaidroja, ka saskaņā ar amata aprakstu Valsts kancelejas direktors strādā Ministru prezidenta pakļautībā. Ministru kabineta darba kārtību apstiprinot Ministru prezidents, un Ministru kabineta aktu projektus Ministru prezidenta uzdevumā sagatavojot Valsts kanceleja. Tāpat tiktu sagatavots un iekļauts Ministru kabineta darba kārtībā arī rīkojuma projekts par Valsts kancelejas direktora atstādināšanu no amata. Šādu projektu varētu vizēt Juridiskā departamenta vadītāja.

Liecinieka Alvja Vītola izpratnē Ministru kabineta sēdes protokollēmums esot tāds ieraksts protokolā, kurā tiek izteikta Ministru kabineta locekļu attieksme, un tas sākoties ar vārdiem „akceptēt”, „pieņemt”, „uzdot”. Konkrētajā gadījumā, pieņemot Protokollēmumu, Ministru kabineta locekļu attieksme attiecībā uz disciplinārlietas ierosināšanu pret Alvi Vītolu un viņa atstādināšanu no amata neesot pausta. Tādējādi Protokollēmums esot bijusi akta forma, bet tā saturs – informācija.

Liecinieks Alvis Vītols uzskata, ka tieši apstrīdētajam aktam bijusi juridiska nozīme, jo tas bijis disciplinārlietas izmeklēšanas pamatā. Ministru kabinets to neesot akceptējis, jo nevienā protokolā neesot rakstīts, ka apstrīdētais akts bijis akceptēts. Protokollēmumam esot tikai informatīvs raksturs. Konkrētajā gadījumā bijis nepieciešams Ministru kabineta rīkojums.

Satversmes tiesa, izvērtējot apstrīdētā akta atbilstību likumiem,

secināja:

1. Civildienesta likuma izpratnē Valsts kanceleja ir valsts civiliestāde. Tās darbu saskaņā ar Ministru kabineta iekārtas likuma 32. pantu vada direktors, kuru ieceļ amatā uz Civildienesta likuma pamata. Savukārt tā paša likuma 33. pants paredz, ka Valsts kanceleja pārzina Ministru kabineta un Ministru prezidenta lietvedību, bet Valsts kancelejas direktors pārvalda Ministru kabineta un Valsts kancelejas budžetu.

Nolikuma 23. punktā noteikts, ka Valsts kancelejas direktors ir visaugstākā ranga ierēdnis, kuru ieceļ amatā un atbrīvo no amata ar Ministru kabineta rīkojumu pēc Ministru prezidenta ierosinājuma.

Noteikumi nr. 160 un Nolikums Valsts kancelejas direktoram piešķir plašas pilnvaras Ministru kabineta darba organizēšanā, iesniegto tiesību aktu projektu, arī Ministru prezidenta rīkojumu projektu, virzības nodrošināšanā.

Ar Valsts kancelejas direktora Alvja Vītola rīkojumu nr. 530 1998. gada 24. jūlijā apstiprināts Valsts kancelejas direktora amata apraksts, kurā norādīts, ka Valsts kancelejas direktors ir tieši pakļauts Ministru prezidentam. Īpašo pienākumu vidū minēts pienākums „vizēt Ministru kabineta tiesību aktu projektus un Ministru prezidenta rīkojumu projektus pirms šo projektu iesniegšanas Ministru prezidentam parakstam”.

Ja civildienesta ierēdnis izdarījis disciplinārpārkāpumu, disciplināratbildības piemērošanas kārtību regulē Civildienesta likums un Disciplinārsodu noteikumi.

Civildienesta likuma 29. panta pirmajā daļā paredzēts, ka par likumu un citu normatīvo aktu neievērošanu, pildot dienesta pienākumus, kā arī par nolikumos, instrukcijās un konkrētos dienesta pienākumu aprakstos noteiktās valsts civildienesta kārtības pārkāpumiem pret ierēdni var ierosināt disciplinārlietu. Savukārt Disciplinārsodu noteikumu 7. panta pirmajā daļā noteikts – ja valsts civiliestādes vadītājam kļūst zināmi fakti par disciplinārpārkāpuma izdarīšanu, viņam disciplinārlieta jāierosina nekavējoties, bet ne vēlāk kā vienu mēnesi pēc tam, kad šādi fakti ir kļuvuši zināmi.

Kā Civildienesta likuma 58. panta pirmā daļa, tā arī Disciplinārsodu noteikumu 9. pants pieļauj iespēju valsts civiliestādes vadītājam attiecīgo ierēdņi disciplinārlietas izmeklēšanas laikā atstādināt no amata (dienesta pienākumu) pildīšanas, šajā laikā saglabājot viņam tiesības saņemt pilnu atalgojumu.

Tādējādi tiesības ierosināt disciplinārlietu pret ierēdņi, kā arī viņu atstādināt no amata ir dotas valsts civiliestādes vadītājam.

Savukārt Civildienesta likuma 1. panta ceturtnā daļa noteic, ka „valsts civiliestādes vadītājs šā likuma izpratnē ir likumā noteiktajā kārtībā ieceltais jebkuras valsts civiliestādes vadītājs vai institūcija, kas ir tiesīga šajā likumā noteiktajā kārtībā iecelt amatā un atbrīvot no amata, pārcelt citā amatā vai atstādināt no amata ierēdņi (ierēdņa kandidātu)”.

Noskaidrojot termina „valsts civiliestādes vadītājs” jēgu kopsakarā ar tiesību normām, kas regulē Ministru kabineta ieceltu ierēdņi, arī Valsts kancelejas direktora, saukšanu pie disciplināratbildības, redzams, ka, pirmkārt, ierosināt disciplinārlietu pret Valsts kancelejas direktoru un atstādināt viņu no dienesta pienākumu izpildes var tikai Ministru kabinets. Otrkārt, nav tādu tiesību normu, kas noteiktu personu, kura šādos gadījumos būtu tiesīga izteikt priekšlikumu par disciplinārlietas ierosināšanu un ierēdņa atstādināšanu no amata. Taču, tā kā Valsts kancelejas direktoru ieceļ amatā un atbrīvo no amata pēc Ministru prezidenta ierosinājuma, Ministru prezidentam kā tiešajam priekšniekam bija tiesības izteikt priekšlikumu par disciplinārlietas ierosināšanu pret Valsts kancelejas direktoru un viņa atstādināšanu no amata.

Tādējādi Ministru prezidents nebija tiesīgs izdot apstrīdēto aktu un tas uzskatāms tikai par priekšlikumu disciplinārlietas ierosināšanai pret Valsts kancelejas direktoru Alvi Vītoli.

2. Jebkura pret valsts ierēdņi ierosināta disciplinārlietā ir vienots pārvaldes process, kuru veido secīgas stadijas: disciplinārlietas (procesa) ierosināšana, faktu konstatēšana, tas ir, disciplinārlietas izmeklēšana, konstatēto faktu izvērtēšana, slēdziena taisīšana par to, vai ir izdarīts

disciplinārpārkāpums, disciplinārsoda uzlikšana (administratīvā akta izdošana un paziņošana) vai disciplinārlietas izbeigšana. Nedz disciplinārlietas ierosināšana, nedz arī atstādināšana no amata nav aplūkojama atrauti no visa disciplinārlietas procesa.

Pieteikuma iesniedzējs, vērtējot apstrīdēto aktu atrauti no Protokollēmuma, izskatāmā prasījuma robežas ir nepamatoti sašaurinājis.

Lai konstatētu, vai par disciplinārlietas ierosināšanu un atstādināšanu no amata ir lēmis tiesīgais subjekts, tas ir, valsts civiliestādes vadītājs – Ministru kabinets, šajā lietā jāizvērtē ne tikai apstrīdētā akta, bet arī Protokollēmuma atbilstība Ministru kabineta iekārtas likuma 32. pantam un Civildienesta likumam.

Civildienesta likuma 29. pantā noteikts, ka pret ierēdņi var ierosināt disciplinārlietu, savukārt Disciplinārsodu noteikumu 7. panta pirmajā daļā teikts, ka valsts civiliestādes vadītājs disciplinārlietu ierosina ar rakstveida lēmumu.

Saskaņā ar Civildienesta likuma 58. pantu disciplinārpārkāpuma gadījumā uz dienesta izmeklēšanas laiku valsts civiliestādes vadītājs var atstādināt ierēdņi no dienesta pienākumu izpildes. Savukārt Disciplinārsodu noteikumu 9. pants paredz, ka ierēdņi no amata pildīšanas valsts civiliestādes vadītājs var atstādināt ar rakstveida rīkojumu.

Ne Civildienesta likums, ne Disciplinārsodu noteikumi minētajiem valsts civiliestādes vadītāja lēmumiem un to pieņemšanas procedūrai citas prasības neparedz.

Saskaņā ar Civildienesta likumu un Disciplinārsodu noteikumiem ierēdņa atstādināšana no amata uz disciplinārlietas izmeklēšanas laiku nav obligāta disciplinārlietas procesa sastāvdaļa. Disciplinārsodu noteikumu 7. pants valsts civiliestādes vadītājam, ja tam kļuvuši zināmi fakti par disciplinārpārkāpumu, uzliek pienākumu ierosināt disciplinārlietu nekavējoties, bet 9. pants tikai piešķir tiesības ierēdņi atstādināt no amata. Par atstādināšanu civiliestādes vadītājs var lemt, ņemot vērā konkrētos apstākļus. Atstādināšana

no amata ir valsts civiliestādes vadītāja rīcībā esošs preventīvs līdzeklis – iespēja novērst varbūtējā disciplinārpārkāpuma turpināšanu.

Saskaņā ar likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību” 6. pantu un Noteikumiem nr. 160 Ministru kabineta lēmumi var tikt pieņemti (noformēti) noteikumu, instrukciju, ieteikumu, sēdes protokola izrakstu (protokollēmumu), kā arī rīkojumu formā.

Ar rīkojumiem Ministru kabinets uzdod noteiktus uzdevumus un kārto citus konkrētus valsts pārvaldes darba organizatoriskos jautājumus. Savukārt Ministru kabineta sēdes protokollēmumi ir sēdē pieņemti lēmumi, kas attiecas uz Ministru kabineta locekļiem, Valsts kanceleju vai citām institūcijām un to amatpersonām.

Kā redzams no Protokollēmuma, Ministru kabinets ir pieņēmis zināšanai Ministru prezidenta Andra Šķēles sniegto informāciju par disciplinārlietas ierosināšanu pret Valsts kancelejas direktoru Alvi Vītolu un viņa atstādināšanu no amata uz disciplinārlietas izmeklēšanas laiku. Nepamatots ir pieteikuma iesniedzēja pārstāvja un liecinieka viedoklis, ka Protokollēmumam ir tikai informatīvs raksturs, uz ko norādot vārdi „pieņemt zināšanai”, un ka Ministru kabineta locekļi šajā jautājumā savu attieksmi neesot pauduši. Protokollēmuma otrais teikums, ar kuru Valsts kancelejas direktora pienākumus uz disciplinārlietas izmeklēšanas laiku uzdots pildīt Juridiskā departamenta vadītājam Agnesei Kveskai, norāda uz to, ka Ministru kabinets nav tikai pasīvi uztvēris Ministru prezidenta sniegto informāciju, bet, pastāvot aizdomām par valsts budžeta līdzekļu nepamatotu tērēšanu, ir akceptējis Ministru prezidenta priekšlikumu ierosināt disciplinārlietu un atstādināt Alvi Vītolu no amata.

Bez tam saskaņā ar Noteikumu nr. 160 96. punktu Ministru kabineta locekļiem bija iespēja divu darbadienu laikā pēc Protokollēmuma saņemšanas rakstveidā iesniegt piezīmes vai iebildumus attiecībā uz minētā akta saturu.

Pieņemot Protokollēmumu, Ministru kabinets ir paudis savu attieksmi un izteicis gribu gan ierosināt disciplinārlietu pret Alvi Vītolu, gan arī atstādināt viņu no amata.

Tas, ka Ministru kabineta griba ir izteikta protokollēmuma formā, nav pietiekams pamats atzīt, ka Ministru kabinets kā valsts civiliestādes vadītājs šādu gribu nav izteicis vispār.

Turklāt abiem adresātiem – Alvim Vītolam un Agnesei Kveskai Ministru kabineta griba Protokollēmuma parakstīšanas brīdī ir bijusi zināma, viņi šo gribu ir ievērojuši un rīkojušies atbilstoši tai.

Tādējādi Ministru kabinets ir rīkojies kā valsts civiliestādes vadītājs un lēmis Disciplinārsodu noteikumu 7. panta pirmās daļas un 9. panta izpratnē.

3. Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 16. panta 5. punktu Satversmes tiesa izskata lietas par Ministru prezidenta aktu atbilstību Satversmei un citiem likumiem. Tāpēc tai nav piekritīga lietas izskatīšana daļā par apstrīdētā akta atbilstību Noteikumu nr. 160 157. punktam un Nolikuma 23. punktam.

Pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 30. - 32. pantu,
Satversmes tiesa

nosprieda:

1. Atzīt, ka Ministru prezidenta 2000. gada 15. februāra rīkojums nr. 51 par disciplinārlietas ierosināšanu pret Valsts kancelejas direktoru un viņa atstādināšanu no amata kā priekšlikums ir Ministru kabineta 2000. gada 15. februāra sēdes protokollēmuma (prot. nr. 8, 1. §) „Par Valsts kancelejas direktoru” neatņemama sastāvdaļa.

2. Atzīt, ka Ministru kabineta 2000. gada 15. februāra sēdes protokollēmums (prot. nr. 8, 1. §) „Par Valsts kancelejas direktoru” atbilst Ministru kabineta iekārtas likuma 32. pantam, likuma „Par valsts civildienestu” 1. panta trešajai un ceturtajai daļai, 29. pantam un 58. panta pirmajai daļai.

Spriedums stājas spēkā tā pasludināšanas brīdī. Spriedums ir galīgs un nepārsūdzams.

Spriedums pasludināts Rīgā 2000. gada 27. jūnijā.

Satversmes tiesas sēdes priekšsēdētājs	Aivars Endziņš
Satversmes tiesas tiesnese	Ilma Čepāne
Satversmes tiesas tiesnesis	Romāns Apsītis
Satversmes tiesas tiesnesis	Juris Jelāgins
Satversmes tiesas tiesnesis	Andrejs Lepse
Satversmes tiesas tiesnese	Ilze Skultāne
Satversmes tiesas tiesnese	Anita Ušacka